

PETER MAY

THRILLER, KTERÝ PŘEDPOVĚDĚL
CELOSVĚTOVOU PANDEMII

KARANTÉNA

HOST

**PETER
MAY**

KARANTÉNA

PŘELOŽIL FILIP DRLÍK

BRNO 2020

Lockdown

© Peter May, 2020

First published in English in 2020

Cover design © Head Design (headdesign.co.uk)

Jorg Greuel / Stone via Getty Images

Translation © Filip Drlík, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0358-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0359-9 (ePub)

ISBN 978-80-275-0360-5 (MobiPocket)

PŘEDMLUVA

Když jsem v roce 2005 marně hledal vydavatele pro svůj román *Skála* a pro první díl série *Akta Enzo*, knihu *Výjimeční lidé*, dělal jsem si rešerše pro detektivní román odehrávající se na pozadí pandemie ptačí chřipky.

Vědci tehdy předpovídali, že ptačí chřipka neboli virus H5N1 pravděpodobně způsobí další chřipkovou pandemii. Odhaduje se, že v roce 1918 zabila španělská chřipka po celém světě dvacet až padesát milionů lidí. A ptačí chřipka — se smrtností přesahující šedesát procent — měla podle prognóz toto číslo mnohonásobně překonat.

Vzhledem k tomu, že jsem v té době už měl za sebou rozsáhlé rešerše o španělské chřipce k jednomu ze svých čínských thrillerů, *Hadohlavci*, bylo to pro mě blízké téma. Avšak nic z toho mě nepřipravilo na to, co jsem zjistil během rešerší k H5N1, ani

na hrůzy, kterými by pandemie ptačí chřipky mohla zachvátit svět.

Začal jsem zkoumat, jaký chaos by způsobila a jak by mohla postupně rozložit společnost. Děj jsem umístil do Londýna, který se stal epicentrem pandemie a městem uzavřeným v naprosté izolaci. V této situaci se na staveništi, kde se dělníci horečně snaží co nejrychleji postavit nouzovou nemocnici, najde kostra zavražděného dítěte. Můj detektiv, Jack MacNeil, musí vraždu vyšetřovat, přestože virus zasáhl i jeho rodinu.

Karanténu jsem napsal během šesti týdnů, kdy jsem pracoval ve dne v noci. Nikdy ovšem nevyšla. Britští redaktoři v té době zastávali názor, že moje vyobrazení Londýna obleženého neviditelným nepřítelem H5N1 je nerealistické a že by k němu nikdy nemohlo dojít — navzdory tomu, že moje rešerše jasně potvrdovaly pravý opak. Potom se našel americký vydavatel, který koupil práva k sérii *Akta Enzo*, a ve Spojených státech vyšly rovněž moje čínské thrillery. Zaměřil jsem tedy svou pozornost na opačnou stranu Atlantiku, a *Karanténa* tak skončila zapomenutá ve složce na Dropboxu. Až doposud.

Když píšu tyto řádky, jsem zalezlý doma ve Francii a dům můžu opustit pouze ve výjimečných případech. Celý svět pustoší nový koronavirus, SARS-COV-2, a společnost, jak ji známe, se rychle rozpadá. Přesto-

že má covid-19 několikanásobně nižší smrtnost než ptačí chřipka, politici se musejí vypořádat s chaosem a panikou, kterou nemoc šíří po celém světě. Podobnost pandemii, kterou jsem vylíčil v *Karanténě*, je strašidelná. Proto mi současná situace připadala jako vhodný důvod otevřít zaprášenou složku na Dropboxu, vydolovat z ní starý rukopis a podělit se o něj se svými čtenáři — abychom si uvědomili, o kolik horší by všechno ještě mohlo být.

Peter May

Francie, 2020

PROLOG

Tmu prořízne jekot vycházející z hrdla sevřeného strachem. Její hlas se chvěje hrůzou a každému soucitnému smrtelníkovi by z něj naskočila husí kůže na rukou, ramenou i krku. Avšak hrůzu noci neprodyšně obklopují tlusté zdi starého domu, takže ji slyší jen jedny uši, a ty jsou k jejímu trápení hluché.

Muž rozčileně a vztekle nadává, syčí a plive kolem sebe ve tmě. Ona podle sluchu pozná, že je na schodech, a ví, že jí chce ublížit. Ten muž, kterého zná, kterému věřila, kterého dokonce milovala. Utápí se ve vlastní nevěřičnosti. Jak je to vůbec možné? Vzpomíná na chladný dotek jeho ruky na svém hořícím čele během těch dlouhých mučivých dnů, kdy byla nemocná. Na soucit v jeho očích. V očích, které teď planou vztekem a zlým úmyslem.

Zadržuje dech. Vyšel do dalšího poschodí, asi si myslí, že se mu schovává v nejvyšším patře. Proto vyklouzne

z pracovny a na schodech zahlédne jeho stín mířící k pokojům v podkrovní. Otočí se a spěchá dolů, drobnými chodidly měkce došlapuje na tlustý koberec, až ke světlu v chodbě, dopadajícímu na podlahu zvenku skrze vitrážová okna. Třesoucími se prsty sevře kliku a zmáčkne ji. Ale vchodové dveře jsou zamčené. Ven se nedostane.

Když zaslechne jeho křik z horního patra, strne. Došlo mu, že ji minul. Ona na chvíli zaváhá. Z koupelny pod schodištěm vedou schody do sklepa. Je jí ale jasné, že pokud sejde dolů, skončí v pasti. Ven do uličky mezi domy ústí jen starý skluz na uhlí a ona je sice drobná, ovšem tak maličká, aby se jím protáhla, přece jen není.

Dům se otřese dusotem jeho kroků na schodech. Ona se vyděšeně otočí a náhle vidí, že před ní stojí nějaká holčička. Je to duch v bílé noční košilce, s krátkými černými vlasy, velkýma černýma mandlovýma očima a křídově bílým obličejem. Pohled na dítě ji probodne strachem, jako hroty nožů, které čekají jen na ni. Potom si uvědomí, že se lekla vlastního odrazu. Nepoznává svůj obličej, natolik je zkroucený hrůzou.

„Choy!“ ozývá se jeho řev na schodišti. Ona si najednou vzpomene na realitní makléřku, která je před několika měsíci domem prováděla. A na falešný panel ve zdi velké jídelny v přední části domu. V místnosti, kterou dosud nepoužili. V místnosti, která vždy odpočívala pohroužená do tmy, kam pronikalo jen trochu světla škvírami kolem rolet. Makléřka tehdy pohnula se stolkem,

odsunula panel a odkryla dveře za ním. Staré bílé dveře s kulatou klikou, za kterými vedla chodba do tmy. Do chladné, vlhké, zatuchlé temnoty malinké cihlové místnosti, v níž se kdysi tísnila šestičlenná rodina ukrývající se před náletem.

Choy netušila, co makléřka myslela slovem „blitzkrieg“, ale vyprávěla jim tehdy, že když německé bombardéry přeletěly Londýn, vrátily se na jih a shodily nevyužitě bomby právě na toto bezmocné městečko. Když se pak rozezněly sirény, lidé jako krysy zalezli do cihlových pas-tí, kde čekali a potmě se modlili. Choy ho opět zaslechla, jak křičí její jméno. A jeho řev ji stejně spolehlivě jako dávné sirény vyžene do místnosti v přední části domu.

Rychle odsune stolec a nahmatá zarážky na tmavomodrém panelu. Je těžký a její drobné ruce s ním stěží pohnou. Jeho kroky se ozývají z chodby v prvním patře a pak z ložnice. Odtlačí panel na stranu a otevře dveře. Uvítá ji tma a obklopí studený, vlhký vzduch. Choy vstoupí dovnitř a zatáhne panel zpět na místo. Zevnitř ho zajistit nemůže, a tak jen doufá, že si muž na panel nevzpomene. Zavře dveře, a utlumí tak i poslední zbytky světla. Dřepne si a schoulí se, aby se trochu zahřála. Je tady taková zima a tma. Má pocit, že je konec. Není cesty ven. Nechápe, jak se sem mohlo vmáčknot šest lidí. A už vůbec si nedokáže představit, jaké to bylo, když všude kolem padaly bomby a člověk se bál, že ta další spadne na něj. Ale muže, kterého slyší dupat po schodech,

i záblesky nože v jeho ruce si dokáže představit snadno. Ze sirotčince v Kuang-tungu se stala vzdálená vzpomínka. Bývala tehdy dítětem, jiným člověkem v jiném životě. Tolik se toho změnilo, za pouhých šest měsíců, které jí připadají jako věčnost. A z jejího předchozího života se stal jenom stín snu.

Její dech je překotný, mělký a nepřírozeně hlasitý. Ale i přesto slyší ve vstupní hale jeho kroky. Hlučné kroky na parketové podlaze. Vztek v jeho hlase, když opět volá její jméno. A pak ticho. Ticho, které trvá několik nekonečných okamžiků. Zadrží dech, jak dlouho jen dokáže, protože je přesvědčená, že jinak ji uslyší. Pořád to ticho. Když potom za dveřmi zaskřípe panel, dívka zalapá po dechu. Srdce jí buší tak prudce, jako by ji někdo mlátil pěstmi do hrudníku.

Kulatá klika se otočí a dveře se začnou pomalu otvírat. Choy se přitiskne zády ke stěně. Ve vchodě, ve světle z chodby, vidí siluetu jeho postavy. V témže světle je v chladném vzduchu vidět i její vlastní sražený dech. Muž si pomalu dřepne a natáhne k ní ruku. Nevidí jeho obličej, ale cítí, že se usmívá.

„Pojď k tatínkovi,“ zašeptá.

PRVNÍ KAPITOLA

I.

Přátelé Arcibiskupského parku — tedy ti, co zůstali naživu — byli vzteky bez sebe. Ti ostatní se v tu chvíli jistě obraceli v hrobě. Dlouhé roky pečlivého plánování na záchranu kousku příjemné zeleně pro obyvatele Lambethu smetl parlament ze stolu jediným nouzovým opatřením. Ve tmě nad zubatými věžemi paláce zplihle visela vlajka a potvrzovala tak přítomnost arcibiskupa. Ale jelikož buldozery zahájily práci už v pět ráno, po pouhých šesti hodinách klidu, arcibiskup už pravděpodobně nespal. A stejně nepravděpodobné bylo, že by mohli v pokoji odpočívat jeho předchůdci, kteří park darovali městské části.

Staveniště osvětlovaly silné obloukové lampy. Těžká technika rozbrzdila a přeorala trávník, na kterém si dřív hrávaly děti. Ozvěna jejich hlásků se už dávno ztratila v hukotu strojů. Zábradlí kolem fotbalového

a basketbalového hřiště bylo vytrhané a odhozené stranou. Zdeformované pozůstatky houpaček a prolézaček se vršily na hromadě u opuštěných budov v západní části parku a čekaly na odvoz. Stará budova s toaletami, která měla být původně přestavěna na kavárnu, byla srovnaná se zemí. Čas byl to nejdůležitější. Na práci byly přiděleny stovky dělníků. Strídali se po osmnáctihodinových směnách. Nikdo si nestěžoval. Dostávali slušnou mzdu, jenom ji neměli kde utratit.

Pohybovali se v umělém světle beze slov. Postavy v oranžových kombinézách a přilbách, s bílými ústenkami. Každý si hleděl svého — a držel se dál od ostatních. Někteří přes jemnou tkaninu kouřili cigarety, takže se jim na rouškách vytvořily kulaté nikotinové fleky. Nedopalky házeli do koše s hořícím uhlím. Infekce se šířila snadno.

Včera vykopali základy. Dnes se začala sjíždět flotila míchaček, které do výkopů lily beton. Na staveništi už stál obrovský jeřáb, připravený zvedat a přesouvat ocelové nosníky, kam bude potřeba. Delegation z křizového výboru si sem během včerejšího odpoledne udělala malou procházku z Westminsteru, aby s nadějí i obavami přihlíželi ničení, které sami v zoufalství schválili. Obličeje měli zakryté bílými rouškami, avšak úzkost v očích se jim zakrýt nepodařilo. I oni všechno sledovali beze slov.

Čvachtání betonu a vrčení bagrů najednou přehlušil něčí hlas. Ve tmě kdosi zvedl ruku a vyzval ostatní, aby zastavili práci. Byl to vysoký muž, štíhlý a vysportovaný. Stál na okraji třímetrového kráteru v severozápadním rohu parku. Skluzavka na vylévání betonu se otrásla a motor se zastavil. Chybělo jen několik vteřin a už by byla do výkopu chrlila hustou šedivou směs. Muž si dřepel na okraj díry a zahleděl se do tmy. „Něco tam je,“ zakřičel a stavbyvedoucí se k němu našťvaně brodil bahnem.

„Na tohle nemáme čas. Pokračujte!“ Mávl rukou v tlusté rukavici na muže, který pákami ovládal proud betonu. „Spusťte to!“

„Ne, počkejte.“ Dlouhán se přehoupl přes okraj, seskočil do výkopu a zmizel ostatním z očí.

Stavbyvedoucí protočil panenky a zadíval se k nebesům. „Panebože. Doneste sem světlo.“

Kolem výkopu se shlukla skupina dělníků, pak se objevil třínohý stojan s lampou a kužel světla se sklonil dolů. Dlouhán dřepěl u čehosi malého, tmavého. Podíval se nahoru na zvědavé obličejce a zastínil si oči před ostrým světlem. „Je to jenom posraná taška,“ řekl. „Kurva práce, debilní kožená taška. Nějakej hajzl si myslí, že jsme tu díru snad vykopali proto, aby do ní mohl naházet svůj bordel.“

„Dělej, už odtamtud vylez,“ křikl předák. „Nemůžeme se zbytečně zdržovat.“

„Co v ní je?“ zavolal kdosi.

Dlouhán si otřel čelo rukávem, stáhl si rukavici a začal tašku rozepínat. Všichni se naklonili, aby lépe viděli. Muž zničehonic uskočil, jako by se dotkl elektrického drátu. „Proboha!“

„Co je tam?“

Uviděli cosi bílého, co ve světle lampy zářilo. Vysoký dělník k nim zvedl hlavu. Prudce a přerývaně dýchal a z jeho už tak bledého unaveného obličeje se vytratila všechna barva. „Ježíšikriste!“

„Co to do prdele je?“ Předák ztrácel trpělivost.

Muž v jámě se znovu sklonil nad taškou. „Jsou to kosti,“ řekl tiše, ale přesto ho všichni slyšeli. „Lidský kosti.“

„Jak víš, že jsou lidský?“ zeptal se jeden z dělníků. Jeho hlas zněl podivně, překvapivě hlasitě.

„Protože na mě kouká pojebaná lebka.“ Dlouhán zvedl lebku a pokožka na jeho vlastní hlavě se zdála být viditelně napjatá. „Ale je malá. Myslím na dospělého. Muselo to být dítě.“

II.

MacNeil byl ve spánku někde úplně jinde, rozpolcený mezi snem a skutečností. Někde, kde by být neměl. V teple, klidu a bezpečí. Ale v hloubi duše na něj cosi dotíralo, nějaký nepříjemný pocit, že na něco zapomněl nebo že mu snad něco schází. Potom si

vzpomněl, že už dávno nebyl v práci, a udělalo se mu zle. Jak jen mohl zapomenout? Věděl však, že se mu to stalo už dřív. Matně si to vybavoval. Jak to sakra jenom může vysvětlit? Jak by jim mohl vysvětlit, kde byl a proč? Panebože. Bylo mu na zvracení.

Slyšel zvonit telefon a věděl, že mu volají oni. Nechtěl to brát. Co by jim tak mohl říct? Celou tu dobu ho platili a on se ani neobtěžoval přijít ukázat. Ostatní za něj museli zaskakovat. Vykrýt jeho směny. Určitě jsou vztekli a budou mu toho spoustu vyčítat. A telefon dál vyzváněl a on ho dál nehodlal zvednout. „Sklapni už!“ zakřičel na přístroj. Telefon ho ale ignoroval a s každým dalším zazvoněním mu vrázel osten hlouběji do srdce. A bylo jisté, že nepřestane, dokud ho MacNeil nevezme. Celé čelo se mu orosilo potem. Così se mu lepilo k tělu. A čím víc se to snažil setřást, tím víc to na něm ulpívalo. Otáčel se, ze všech sil tahal, kopal a pak se celý zadýchaný probudil a vyděšeně zíral do stropu. Krátké vlasy i polštář pod hlavou měl úplně propocené. Na světlerůžovém pozadí se rýsovaly digitální úlomky číslic 06.57. To jediné si s sebou odnesl z domu. Dárek od Seana. Budík, který promítá infračervené číslice na strop. Aby člověk trpící nespavostí nemusel otáčet hlavu, když chce vědět, kolik je hodin. Na stropě se před ním neustále vznášely obrovské hodiny, aby mu připomínaly, jak pomalu umí čas běžet.

Samozřejmě věděl, že mu je nekoupil Sean. Marta věděla, že má rád takové serepetičky. Ale Seanovi dělalo radost, když mu je mohl dát. Radost tak upřímnou a nevinnou, jakou může mít z dávání i dostávání dárků jen dítě.

MacNeil se vysoukal z propocené peřiny a posadil se na okraj postele. Obklopil ho chladný vzduch. Probuď se! Telefon pořád zvonil. A pochopitelně nehrozilo, stejně jako předtím v jeho snu, že jen tak přestane. Natáhl se k nočnímu stolku a zvedl sluchátko. Rty měl přilepené k zubům. „No?“

„Doufám, že jsi střízlivý, MacNeile.“

MacNeil odlepil jazyk od patra a ve vlastním zatuhlém dechu zachytil pach whisky. Chvilí si mnul oči, aby je rozlepil. „Směna mi začíná až za dvanáct hodin.“

„Směna ti začíná zrovna teď, chlapče. Dvojitá. Napadlo mě, že když je to tvůj poslední den, mohl by ses do toho trochu víc opřít. Přišli jsme o další dva lidi.“

„Kurva.“

„Přesně tak, kurva. Někdo nám nasral na dvorek a já tam nemám koho poslat.“

MacNeil zvrátil hlavu a pokusil se zaostřit na obří hodiny na stropě. Stejně nevěděl, co jiného by příštích dvanáct hodin dělal. Za světla nikdy neusnul. „O co jde?“

„Kosti. Dělníci je našli ve výkopu na staveništi v Arcibiskupském parku.“

„Tak to asi potřebují spíš archeologa než policajta.“

„Našly se v kožené tašce, která tam ještě včera nebyla.“

„Aha.“

„Radši tam jed' hned. Na ministerstvu se z toho můžou posrat, protože museli přerušit stavební práce. Pohni s tím, jo? Tyhle sračky se nám teď fakt nehodí.“

MacNeil zamrkal a ze sluchátka se náhle ozvalo zapraskání. Laing zavěsil.

Když si pak MacNeil v koupelně na konci chodby čistil zuby, nepřítomně se pozoroval v zrcadle. V upatlaném kelímku se tísnily kartáčky ostatních obyvatel domu. On měl všechny svoje věci uložené ve svém pokoji a v koupelně se ničeho nedotýkal. Dokonce na kohoutky stříkal čisticí přípravek, a než se jich dotkl, pečlivě je otřel. Potřeboval se oholit. A kdyby mohl ještě pár hodin spát, možná by trochu vybledly i ty tmavé kruhy pod očima. Škody napáchané v posledních měsících ale nemohlo odčinit nic. Nic už nemohlo napravit vrásky, které do jeho sotva čtyřicetiletého obličejě vyryl stres. Takový vzhled si udržovat nepotřeboval.

Zajel holicím strojkem do tmavého strniště a vtom zaslechl, že se ve vedlejším pokoji něco děje. Tam, kde

bydlí ten prodejce aut. Když se MacNeil rozhodl pronajmout si tady pokoj, správce, který bydlel v přízemí, ho budovou nejdříve provedl a představil mu jeho spolubydlící. Rozvedený doktor se zákazem výkonu povolání, který obvykle dokázal sehnat léky na většinu neduhů. Někoho takového se hodilo mít v domě, zvláště v téhle době. A pak ten prodejce aut. Správce o něm prohlásil, že je gay, ale zatím si to nechce přiznat. Pak tam bydleli dva úředníci z odborového svazu železničářů, který se mezitím přejmenoval, ale MacNeil už zapomněl, jak si říkají teď. Jeden z nich pocházel z Manchesteru, druhý z Leedsu a oba museli povinně nastoupit do výkonného výboru v Londýně. Odbory měly na Baalbec Road dlouhodobě pronajatý pokoj. V celém domě bydlela jediná žena. Malinko páchla, vypadala jako smrtka a správce byl přesvědčený, že bere drogy. Ale nájem platila spolehlivě, takže ji nechtěl soudit.

Byla to zvláštní sbírka ztroskotanců, vystrčených na okraj společnosti, do šedé zóny mezi životem a neživotem. Prostě jen existovali. Když se sem MacNeil nastěhoval — bylo to opravdu teprve před pěti měsíci? —, připadal si tu jako outsider. Jako návštěva. Pozorovatel. Měl pocit, že sem nepatří a dlouho se nezdrží. To si ale nejspíš ostatní na začátku mysleli taky. Teď si stejně jako oni nedokázal představit, jak z toho ven. Už nebyl pozorova-

telem, který se dívá dovnitř, ale obyvatelem, co se dívá ven.

Tuto oblast si vybral proto, že by sem snad mohl brávat Seana. Nebyl to žádný slum. Atmosférou to tu připomínalo spíš zašlou noblesu. Na jednom konci ulice byl park Highbury Fields. Mohli by si tam se Seanem občas zajít zakopat s míčem nebo vyvenčit psa — kdyby nějakého měli. I názvy některých ulic mu připomínaly domov. Aberdeen, Kelvin, Seaforth, Fergus. Ozvěny Skotska, domoviny, kterou opustil už tak dávno, ho konejšily svou povědomostí. Kousek od Highbury Corner byl plavecký bazén. Správce mu řekl, že to dřív bývalo venkovní koupaliště. Ale jedna méně otužilá generace kolem něj postavila zdi a přikryla ho střechou. Další místo, kde by se Seanem mohli smysluplně trávit čas. MacNeila taky napadlo, že by mohl koupit permanentky na zápasy Gunners na stadionu Emirates.

Ale matka Seanovi nedovolila cestovat přes celé město až do Islingtonu. Tvrdila, že je to příliš nebezpečné. Možná až skončí nouzový stav.

MacNeil si oblékl kabát a zvedl límec. Jeho oblek byl zoufale nevyžehlený a bílá košile se na límci začínala třepit. Navíc jí chyběl horní knoflík a díрку zakrývala pevně utažená kravata. Natáhl si rukavice a seběhl po schodech do chodby. Bývaly časy, snad ještě před měsícem, kdy správce vždycky vykoukl

ze dveří a popřál mu dobré ráno. Teď spolu ale nemluvili. Na to se všichni příliš báli.

III.

Když za sebou zavřel dveře, ještě zaslechl, jak nahoře v domě zvoní jeho telefon. Nepotřeboval s Laingem mluvit znovu, a tak rychle vytáhl z kapsy mobil a vypnul ho.

Posadil se do vymrzlého auta. Okna sice nebyla pokrytá námrazou, ale čelní sklo bylo zamlžené. Zapnul vytápění a vyjel na Calabria Road. V rádiu hráli výběr hitů z loňského roku. Za poslední dva měsíce nikdo nic nového nevydal. Jedna skladba se přelévala do druhé a MacNeil byl vděčný, že nemusí poslouchat bezduché tlachání moderátorů, které dřív vyplňovalo ranní vysílání. Zprávy o půl osmé už beztak zmeškal.

Jeho cesta městem jako obvykle vedla přes vojenská kontrolní stanoviště. Určité oblasti byly přísně uzavřené, dokonce i pro něj. Kolem nich se táhly demarkační čáry, za které se dalo dostat pouze se zvláštním povolením. Jel na jih do Pentonvillu a pak odbočil na západ na Euston Road. Bylo skoro tři čtvrtě na osm a okolí se naplnilo šedým světlem prorážejícím nízké olověné mraky, které jakoby okusovaly vršky mrakodrapů v dálce. Za normálních okolností by byly městské tepny ucpané taxíky, autobusy